

ПРЕДСТАВНИКИ ЛЬВІВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

УДК 368.942(477)

Марта Богданівна БУБЕНКО,

здобувач вищої освіти 3 групи 3 курсу факультету № 6

Львівського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри господарсько-правових дисциплін факультету № 6 ЛьвДУВС Бутинська Р. Я.

МЕДИЧНЕ СОЦІАЛЬНЕ СТРАХУВАННЯ ТА ПРОБЛЕМИ ЙОГО ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Запровадження медичного соціального страхування в Україні вкрай важливе і належить до першочергових завдань, які потребують негайного вирішення, оскільки питання сучасного становища охорони здоров'я одне з найгостріших у нашої країни. Ситуація, що склалася в такій важливій галузі, не влаштовує ані пересічних громадян, ані медиків. На сьогоднішній день у світлі проведення медичної реформи 2018 року страхова медицина набуває особливої актуальності. Підготовчий етап впровадження медичної реформи триває ще з минулого року. Тепер є законні підстави прийняти низку рішень, щоб вчасно реалізувати заявлений раніше план реформування первинної ланки охорони здоров'я.

В Україні основні проблеми впровадження медичного страхування і його особливості в умовах ринкової економіки досліджували вчені Т. Артюх, В. Базилович, К. Воблій, О. Гаманкова, С. Горянська, В. Єрмілов, О. Клименко, І. Кондрад, Т. Марченко, М. Мних, Я. Шумелда, Т. Яворська та інші. Серед зарубіжних науковців необхідно виділити роботи А. Аткинсона, Е. Берковіца, К. Блека, О. Гвозденка, Е. Кагаловської та інших фахівців.

Медичне страхування є одним із видів особистого страхування, що здійснюється на випадок втрати здоров'я людини та забезпечує одержання медичної допомоги за рахунок накопичених коштів, а також фінансування профілактичних медичних заходів у разі настання страхового випадку [1, с. 145].

Медичне страхування – це форма соціального захисту інтересів населення в охороні здоров'я, що виражається в гарантії оплати медичної допомоги при виникненні страхового випадку за рахунок накопичених страховиком коштів. Медичне страхування дає можливість гарантувати громадянину безкоштовне надання певного обсягу медичних послуг при виникненні страхового випадку (порушення здоров'я) за наявності договору зі страховою медичною організацією. Остання несе витрати з оплати випадку надання медичної допомоги (ризик) з моменту сплати громадянином першого внеску до відповідного фонду. Медичне страхування за своєю природою є підгалуззю особистого страхування (страхування здоров'я) і може здійснюватися як у добровільному, так і обов'язковому порядку (види медичного страхування).

Слід підкреслити, що незважаючи на те, що ідея введення обов'язкового медичного страхування для України не є новою, в Україні ще до цього часу воно не запроваджено. Кількість зареєстрованих у Верховній Раді України законопроектів, метою яких було регулювання цієї сфери, вже доходить до двох десятків. Наразі у проекті Закону України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення» (далі – Законопроект № 6327), що був проголошений ВРУ в другому читанні та в цілому 19.10.2017, у Прикінцевих та перехідних положеннях передбачено, що Кабінет Міністрів України протягом 3-х місяців з дня набуття чинності цим Законом повинен опрацювати питання запровадження загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування. Тобто законодавець не просто не виключає, але й стимулює запровадження обов'язкового медичного страхування. Залишається лише обрати найприйнятнішу для українських реалій модель такого страхування.

Варто зазначити, що у Верховній Раді України ще влітку 2016 р. було зареєстровано проект Закону про загальнообов'язкове соціальне медичне страхування в Україні № 4981 від 14.07.2016 (далі – Законопроект № 4981), а також два альтернативні до нього: проект Закону про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування № 4981-1 від 18.07.2016 (далі – Законопроект № 4981-1) та проект Закону про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування в Україні № 4981-2 від 02.08.2016 (далі – Законопроект № 4981-2). Зазначені законопроекти включені до порядку денного VII сесії Верховної Ради України VIII скликання. Загалом зареєстровані законопроекти пропонують схожі за своєю суттю системи загальнообов'язкового медичного страхування, однак кожен з них має свої особливості.

Запровадження медичного соціального страхування має ряд проблем, які потрібно вирішити. Серед них можна виокремити наступні:

1. Необхідність адекватного управління та підтримки з боку Міністерства охорони здоров'я України. Медична галузь потребує впровадження механізмів ефективного управління, враховуючи своєчасне вирішення сучасних проблем та задоволення потреб необхідних для розвитку галузі [2, с. 273];

2. Правові аспекти впровадження ОМС. Конституція України передбачає безоплатність надання медичної допомоги громадянам України в державних та комунальних закладах охорони здоров'я. Однак можливе запровадження державного медичного страхування у тому випадку, якщо платниками обов'язкових страхових внесків будуть суб'єкти господарювання, а не застраховані фізичні особи [3];

3. Створення конкурентного середовища на ринку медичних послуг для найбільш повного задоволення потреб населення в одержанні доступної і високоякісної медичної допомоги;

4. Необхідність чіткого визначення осіб, які підлягатимуть загальнообов'язковому державному соціальному медичному страхуванню. Можливим варіантом запровадження загальнообов'язкового державного соціального медичного страхування на першому етапі може бути страхування лише найманих працівників. Фінансування медичної допомоги пенсіонерам і дітям може здійснюватися через спеціальні державні програми [4, с. 114].

Перехід до обов'язкового соціального медичного страхування в Україні є єдиним засобом поліпшення ситуації з охорони здоров'я, що перевірено світовим досвідом і сприятиме підвищенню якості, доступності та своєчасності надання медичної допомоги населенню [5, с. 35; 4].

Державна політика розвитку медичного страхування як частина загальної соціальної та економічної політики України повинна визначати основні принципи, напрями і форми економічного впливу у сфері соціального захисту населення. Медичне

страхування має бути підтримано нормативно-правовою базою; удосконаленням податкової політики та державного нагляду; підвищенням фінансової надійності страховиків, страхової культури населення; підготовкою та перепідготовкою кадрів.

Список бібліографічних посилань

1. Шатковський Я. Обов'язкове медичне страхування в Україні: правові проблеми та перспективи їх вирішення. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2010. Вип. 46. С. 145–150.
2. Білик О. І., Качмарчик С. А. Переваги на недоліки введення обов'язкової форми медичного страхування в Україні. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2013. № 767. С. 270–276.
3. Бермютова К. А. Обов'язкове медичне страхування: перспективи запровадження в Україні. *Новини медицини та фармації*. 2012. № 17 (430). С. 22–27. URL: <http://www.mif-ua.com/archive/article/34165> (дата звернення: 15.04.2017).
4. Астахова І. Е., Касьян Є. О. Перспективи загальнообов'язкового медичного страхування в Україні. *Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики*. 2009. № 1. С. 111–115.
5. Болдова А. А., Мойко В. Й. Особливості медичного страхування в Україні. *Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України*. 2012. № 2. С. 33–39.

Одержано 17.04.2018

ПРЕДСТАВНИКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

УДК 341.2

Микола Володимирович КРИЛАЧ,

курсант 3 року навчання Київського факультету
Національної академії Національної гвардії України

*Науковий керівник: професор кафедри правових дисциплін Київського факультету НАНГУ
кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Сарнавський О. М.*

ОКРЕМІ НАПРЯМИ ОПТИМІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

1. У кримінальному провадженні на підставі угоди між прокурором та підозрюваним (обвинуваченим) про визнання винуватості заключним етапом діяльності прокурора є нагляд за виконанням її вимог. Для здійснення цього нагляду та реалізації повноважень звертатися з клопотанням про скасування вироку, яким затверджено угоду про визнання винуватості, у разі невиконання засудженим умов такої угоди (ст. 478 КПК), вбачається потреба у розширенні передбачених ст. 36 КПК повноважень. Зокрема, повноважень щодо витребування матеріалів, які підтверджують виконання засудженим умов угоди, надання доручень органам досудового розслідування з питань, пов'язаних з умовами угоди, та інших.

2. Згідно Закону України «Про Прокуратуру» прокурором місцевої прокуратури може бути призначений громадянин України, який має вищу юридичну освіту, стаж роботи в галузі права не менше двох років та володіє державною мовою.

Законодавча вимога щодо стажу роботи унеможливує прийняття на посаду до місцевої прокуратури магістрів права у рік їх випуску із вищих юридичних навчальних закладів. За два роки набуття юридичного стажу поза системою прокуратури молоді фахівці права можуть змінити, як за суб'єктивних так і об'єктивних причин, пріоритети щодо вибору майбутньої професії не на користь прокуратури.

З огляду на вищевикладене, вимогу щодо наявності дворічного стажу роботи в галузі права для призначення на первинні прокурорські посади доцільно скасувати.

3. Верховною Радою України нинішнього скликання до теперішнього часу не виконані вимоги Коаліційної угоди в частині створення військової поліції на базі Військової служби правопорядку у Збройних Силах України. Досудове розслідування по військовим кримінальним правопорушенням доцільно передати з органів військової прокуратури до військової поліції.

Одержано 17.04.2018

УДК 351.74

Тимофій Олексійович ВОРОТИЦЬКИЙ,

курсант 2 року навчання Київського факультету
Національної академії Національної гвардії України

*Науковий керівник: доцент кафедри правових дисциплін
Київського факультету НАНГУ кандидат юридичних наук, доцент Галай В. О.*

ДЕРЖАВНИЙ ЗАХИСТ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Проблема забезпечення безпеки працівників правоохоронних органів в останні роки набула особливого значення у зв'язку із загостренням криміногенної ситуації у державі, появою нових небезпечних форм злочинності, зокрема організованої, а також необхідності формування ефективних правоохоронних інститутів в умовах реформування публічного управління.

У зв'язку з цим постала нагальна потреба створення таких умов для виконання правоохоронними органами їх повноважень, за яких їм би забезпечувався захист від тиску, погроз і посягань на життя, житло чи майно при виконанні ними своїх обов'язків і відповідав би міжнародним правовим стандартам у галузі прав людини. Задля цього Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», яким встановлюється система особливих заходів державного захисту працівників правоохоронних органів від перешкоджання виконанню покладених на них законом обов'язків і здійсненню наданих прав, а так само від посягань на життя, здоров'я, житло і майно зазначених осіб та їх близьких родичів у зв'язку із службовою діяльністю цих осіб.